

Private virksomheder og organisationer kan således kun få adgang til at etablere ekstern terminaladgang – dvs. adgang til oplysningerne fra andre computere end dem, der er opstillet på tinglysningskontorerne – hvis de udfører bestemte opgaver, og oplysninger der indhentes på denne måde, må kun anvendes til bestemte formål.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres herom (Folketingstidende 1991/92 tillæg A, sp. 2831):

»...

b) ekstern terminaladgang må i øvrigt kun gives til

– ...

– private virksomheder og organisationer, herunder advokater, kreditinstitutter (d.v.s. foretagender, hvis virksomhed består i fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning, altså navnlig penge- og realkreditinstitutter), ejendomsmæglere og ejendomshandlere, forsikringselskaber, landinspektører og andre, som i erhvervsmæssigt øjemed udfører opgaver vedrørende overdragelse, forsikring, retsforfølgning og retsforhold i øvrigt samt belåning af fast ejendom og løsøre eller fysisk råden over fast ejendom. Der vil ikke kunne gives terminaladgang til kreditoplysningsbureauer.

– ...«

Østre Landsret tog i en dom, der er gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1996 side 456, stilling til spørgsmålet om, hvorvidt der kan gives et kreditoplysningsbureau ekstern terminaladgang til Bilbogen. Kreditoplysningsbureauet drev virksomhed med indsamling, bearbejdning og videregivelse af oplysninger om dansk erhvervsliv. Bureauet ydede endvidere rådgivning til klienter, ligesom det udøvede inkassovirksomhed.

Landsretten bestemte, at bureauet ikke kunne opnå terminaladgang med følgende begrundelse:

»Efter forarbejderne til lov nr. 281 af 29. april 1992 om ændring af tinglysningsloven, hvorved bl.a. reglerne om elektronisk adgang til Tinglysningsregistre blev indsat, fremgår det, jfr. de almindelige bemærkninger punkt 7.4.3., at bestemmelsen i lovens § 50 C, stk. 3, nr. 2, skal forstås således, at »der ikke vil kunne gives **terminaladgang** til kreditoplysningsbureauer«

Under henvisning hertil, og da den ansøgende virksomhed under sit formål netop er et kreditoplysningsbureau, findes virksomheden at falde uden for de virksomheder, der ifølge tinglysningslovens § 50 C, stk. 3, kan opnå adgang til Bil-, Person- og Tingbogen.

Det findes uden betydning, at ansøgeren tillige driver virksomhed som inkassator, idet denne virksomhed, efter det oplyste, ikke er eller kan adskilles – herunder heller ikke edb-teknisk – fra ansøgerens øvrige virksomhed...«

De private virksomheder og organisationer som ikke opnår ekstern terminaladgang til tinglysningsregistre, må i stedet benytte publikumsterminalerne på tinglysningskontorerne, jf. herom ovenfor. Ordningen indebærer således, at adgangen til oplysningerne i nogen grad bliver besværliggjort for bl.a. kreditoplysningsbureauer og pressen, som ikke kan opnå ekstern terminaladgang.

For opslag i tinglysningsregistre via eksterne terminaler betales en afgift, som p.t. udgør 30 kr. pr. opslag, jf. retsafgiftslovens § 49 a. Opslag fra publikumsterminaler er afgiftsfri, med mindre opslaget foretages i erhvervsmæssigt øjemed.

3. Udvalget finder, at den ovenfor beskrevne ordning indebærer en forskelsbehandling af kreditoplysningsbureauerne i forhold til andre virksomheder, som udfører samme typer af opgaver. Kreditoplysningsbureauer udøver virksomhed med indhentelse og videregivelse af oplysninger til bedømmelse af økonomisk soliditet og kreditværdighed og er i den forbindelse bl.a. i konkurrence med nogle af de erhvervsgrupper, der har mulighed for at opnå ekstern terminaladgang.

Ordningen indebærer således, at der for virksomheder som udøver samme funktioner, gælder forskellige regler om adgang til tinglysningsoplysningerne. Kreditoplysningsbureauerne er henvist til at benytte publikumsterminalerne på tinglysningskontorerne og har derfor vanskeligere ved at få adgang til oplysningerne end andre virksomheder, som varetager tilsvarende opgaver.